

[Erik Kragh.]

der og psykologisk krig over for verdensopinionen i almindelighed og den amerikanske befolkning i særdeleshed.

Kulminationen i den kommunistiske virksomhed var Tetoffensiven i februar 1968. Den blev militært set et totalt nederlag, hvor titusinder af vietconger og nordvietnamesere blev dræbt, og den blev også politisk set et nederlag i Sydvietnam, hvor befolkningen ikke som ventet rejste nogen opstand, og hvor hæren ikke faldt fra hinanden. Den blev derimod psykologisk og dermed politisk en stor sejr i USA, idet den for alvor satte gang i antikrigsaktiviteterne. Baggrunden for denne voldsomme reaktion i USA var i nogen grad skuffelse, idet Johnsonregeringen og den militære overkommando i Saigon over for offentligheden havde givet et alt for gunstigt billede af situationen.

Guerillaaktiviteten omfatter som bekendt i vid udstrækning terror og mord på civilbefolkningen, ikke alene nøglepersoner som landsbyledere, lærere og sygeplejersker osv., men også civilbefolkningen i almindelighed, ved anvendelse af morterer, håndgranater og miner, de sidstnævnte på veje, hvor bl. a. skolebusserne kører. Talrige børn har mistet livet på denne måde. Massegravene i Hué har afsløret, at i hvert fald 2.500 civile blev myrdet af kommunisterne i den periode, de under Tetoffensiven holdt byen besat.

En vigtig side af den amerikansk-sydvietnamesiske strategi er det såkaldte pacificeringsprogram, hvortil De Forenede Stater bidrager med 600 mill. dollars om året. På dette område tyder alt på, at der er gjort endog meget betydelige fremskridt: Sikkerhed er skabt i store områder. Bønderne arbejder i deres marker uden som tidligere at bekymre sig om uventede angreb. Veje, der tidligere var ufarbare på grund af faren for beskydning, er åbne og befærdes uden risiko om dagen. Men der findes stadig vietcongtilhængere og områder under vietcongkontrol, og selv om der utvivlsomt er sket meget store forbedringer i landdistrikterne — ja, nogle kommentatorer siger, at de er så store, bl. a. i Mekong-deltaet, at man næppe ville tro det — er der stadig fare for, at kommunisterne ved angreb kan forårsage alvorlige tilbageslag, og det er jo

kommunisterne, der i så henseende har initiativet.

Den vel nok mest betydningsfulde ændring af de allieredes strategi er præsident Nixons beslutning om tilbagetrækning af de amerikanske styrker. Grundlaget herfor er den igangværende såkaldte vietnamisering af krigen, altså planen om at lade den sydvietnamesiske hær overtage forsvaret. Med den i december af præsident Nixon bebudede tilbagetrækning pr. 15. april af yderligere 50.000 mand vil i alt 115.000 amerikanske soldater ud af 550.000 være bragt hjem. At præsident Nixon har en plan for tilbagetrækningen, er der ikke tvivl om; men han har næppe tilrettelagt noget fast tidsskema, idet dette vil være afhængigt af vietnamiseringens udvikling og af kommunisternes reaktioner. Noget tyder på, at størstedelen af de egentlige kampenheder regnes bragt hjem med udgangen af 1970 eller måske 1971, men at støtte- og forsyningsenheder samt luftvåben må forblive længere.

På den politiske front har præsident Nixon ved vietnamiseringen og den påbegyndte tilbagetrækning af amerikanske tropper foreløbig drejet stemningen i USA, således at et flertal billiger hans Vietnampolitik. Men hans politiske modstandere vil næppe give ham fred ret længe.

Den sidste dagsorden, folketinget har vedtaget vedrørende Vietnamproblemet, er, så vidt jeg har kunnet se, af 3. april 1968; i denne dagsorden udtaltes det, at en betingelsesløs indstilling af de amerikanske bombardementer af Nordvietnam var en første forudsætning for forhandlinger, der kan bringe krigen til afslutning. Og folketinget opfordrede parterne i Vietnamkrigen til at tage yderligere skridt, som kunne føre til fredforhandlinger. Siden da har USA opfyldt den nævnte første forudsætning for forhandlinger, nemlig indstilling af bombardementerne af Nordvietnam. USA har endvidere foretaget yderligere skridt, som folketinget opfordrede til, idet USA har påbegyndt tilbagetrækning af sine styrker, foreløbig i et omfang af 115.000 mand. USA har tilbudt frie valg under international kontrol og med kommunisternes deltagelse i tilrettæggelsen og gennemførelsen af valget.

Tiden må derfor være inde til, at også den anden part foretager skridt, der kan få